

EVA NOVOTNÁ

Třinácté znamení zvěrokruhu

TŘINÁCTÉ ZNAMENÍ ZVĚROKRUHU

Eva Novotná

Copyright © 2015 Eva Novotná

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2015

1. vydání © Lukáš Vik, 2015

ISBN ePub formátu: 978-80-87749-85-2 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-87749-86-9 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-87749-87-6 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

I.

Teplý vítr klouzal z horských úbočí, a jen co se protlačil průsmykem, mírně zvolnil, aby vnikl do ulic malého městečka a na domech obtiskl dech vrcholků hor. Pak se tiše plížil po zemi a zvedal mlhu, když našel pár zlatavých lístků spadlých ze skupinky stromů, vmetl je Oliverovi pod nohy.

Oliver právě vystoupil z autobusu. Nohy v levných tesilkách a lesklých umělých polobotkách netečně kráčely hlavní ulicí a drtily malebné lístečky na drobné kousky. Oliver nevnímal scenérii svažujících se hor ani lesního koberce pod nimi. Nevnímal, a také ho nezajímala. Kráčel do svého zaměstnání a kráčel odpovědně. Obnošené kalhoty měly vždy vyrovnané puky a jeho levné sako rovněž svědčilo o jeho odpovědnosti po celá léta. Jediné, co na něm nepůsobilo šedivým dojmem, byl jeho hnědý kufřík z imitace krokodýlí kůže, který podtrhoval jeho laciné vzezření. Umělá plocha se na slunci leskla a kufřík tak upoutal svého majitele. Oliver jej pátravě přelétl pohledem, a pak s uspokojením odbočil do vedlejší ulice.

Ranní slunko hledělo do okrajové ulice městečka jen úkosem. Pod špinavou omítkou

malých řadových domků už se dávno ztratila malebnost kdysi příjemné uličky nepřiliš majetných obyvatel. Jako teď byla i jindy většinou opuštěna a okna domků zaslepená špínou zírала neurčitě do protějších zdí. Stejně lhostejný jim byl i Oliver, kráčející i dnes po vlhkém asfaltu jako každý jiný den. Zájem druhé strany byl obdobný. Ani Olivera nezajímalo cokoli v této ulici, byla to jen zóna průchodu.

Někoho však přece zaujal. V ulici se nacházely dvě nebo tři nezastavěné parcely, jejichž majitelé se nakonec nezmohli ani na malý domek, a tak tyto proluky sloužily jako anonymní zahrady, osázené ledabyle několika stromy a porostlé poválenou trávou. Z jedné z nich se před chvílí oddělil stín a zamířil k nejbližšímu domku. Statná kočka se tiše stulila do klubíčka na schod u vchodových dveří, kam dopadaly první sluneční paprsky toho dne. Když ji z dřímoty vyrušily kroky, nezvedla hlavu, jen rozevřené škvírky jejích očí potvrzovaly, že pozoruje známého průchozího. Procházel kolem ní a nezdálo se, že by o ní vůbec věděl. Kočka se ještě chvíli dívala na vzdalující se drobnou postavu, a pak zavřela oči naslouchajíc vzdalujícím se krokům.

Jakmile prošel ještě pár podobných ulic, octl se Oliver najednou na kraji městečka. Štěrkem

vysypanou cestou se dostal k nevzhledným kamenným schodům. Když po nich vystoupal nahoru na silnici, mohl vydechnout úlevou, neboť silnice vedoucí z města byla mnohem příjemnější než laciné uličky, ze kterých vyšel. Ale nevydechl. Teplý závan babího léta ani zlatavé koruny mohutných jilmů ho nijak neoslovovaly stejně jako nevlídnost předchozího úseku cesty. Vkročil na příjezdovou cestu mezi jilmové kmeny stejně netečně, jako šel před chvílí šedivými uličkami.

Alej starých stromů před ním postupně otvírala několik zatáček, aby ho brzy dovedla na široké prostranství před starou lázeňskou budovou. I teď, po mnoha letech, byla reprezentativní a na pozadí přírodního areálu působila majestátně. Horší to bylo s novějšími pavilony, přilepenými po stranách jak vosí hnízda chtějíce parazitovat na kráse dřívějšího tvořivého ducha. Část okrasné zahrady před budovou byla ukrojena a přetvořena na parkoviště, aby tak byla zaplácena daň za civilizační komfort a přibyla možnost přijet blízko k budově s co nejnižšími náklady. Uživatelé si po čase na ten pohled zvykli a byli nakonec vděční, že ze zahrady zbyla alespoň její část.

Oliver nikdy neuvažoval o tom, jak působí pohled na parkoviště na duši příchozího. Jeho

úkolem bylo jím jen projít, aby mohl vstoupit do staré vrátnice, která se krčila u průčelí budovy jako nechtěný potomek rádoby zapomenuté doby. Slepěna zedníky z cihel jen ledabyle a maličká, musela pozorovat velkolepost hlavní budovy ze žabí perspektivy, po celý svůj život neúměrně chátrajíc. Vzhled jí však neubral na patřičné důležitosti. Ve spolku s vrátným byla důležitá až dost, neboť nepovolaný jí nikdy neprošel.

Oliver otřel ranní vlhko o rohož a vstoupil.

„Dobré ráno, pane Harte,“ oslovil ho vrátný sedící za okénkem. Byl to mohutný stárnoucí muž přesně nezjistitelného věku s nejasnou minulostí. „Dnes je opravdu pěkně, bude asi teplý den, co říkáte?“

Oliver mu věnoval svůj obvyklý pohled a zároveň uchopil tužku, aby se zapsal do knihy příchodů. „Ano, snad až příliš,“ položil při odpovědi propisovačku zpět doprostřed otevřené knihy. „I já vám přeji pěkný den,“ ukončil krátký rozhovor a vykročil do hlavní budovy. Vrátný ho sledoval, dokud se za ním dveře nezavřely, a pak znovu ve své místnůstce osaměl.

Několik schodů za vstupními dveřmi přivedlo Olivera do impozantní haly, jejíž vybydlené

zařízení, instalované sem kdysi současně s novou vrátnicí, působilo jako brak ve starožitné knihovně. No jistě, za pultíkem pro recepční dosud prázdno a pozdravit se mohl jedině s informační tabulí nevkusně vraženou do původní křehké výzdoby vstupní haly. Oliver zlehka vyběhl po schodišti do patra a bezmyšlenkovitě prošel dlouhou chodbou až ke své kanceláři. Klíč vytáhl z kapsy již po cestě a zámek v liduprázdné chodbě tlumeně cvakl. Pak položil kufřík na svoje místo a zapnul počítač. Příjemný zvuk, příjemná žena na obrazovce, příjemné křeslo u stolu v příjemné kanceláři – ano, Oliver byl zase doma. Klikl na jednu z ikon, aby se dostal do příslušného programu a natáhnul se přes stůl, aby si přitáhl první hromádku dokladů, které je třeba dnes zpracovat. S tím pohybem se letmo podíval z okna a jeho pohled zůstal viset nad parkovištěm. Po serpentině ovíjející horský svah sjíždělo dolů červené sportovní auto a připomínalo malý model puštěný dětskou rukou do umně vymodelované krajiny. Ano, stromy na úbočí byly snad vybarveny trochu přehnaně, až nepravděpodobně, takže každý pozorovatel by se aspoň na chvíli oddal úvahám o krásném ránu v pohádkové krajině, jejíž pestrý oděv tak brzy spadne k zemi. Olivera však rozhodně neupoutal

krásný výhled, na který ostatně byl zvyklý. Zaujatě sledoval sportovní vůz mířící nyní stromořadím k parkovišti.

Doktor Robert Galle zaparkoval na obvyklém místě a přešel očima po parkovišti. Tak to je tu dnes brzo. Hodně brzo. Tak prázdné tohle parkoviště ještě neviděl. Nevadí. To, s čím se setkal dnes v noci, také ještě neviděl. Ušklíbl se na sebe do zpětného zrcátka a vystoupil z auta. Jo, vždycky si to myslel, že na to ještě má. Ještě je frajer. Proč ještě? Vždycky přece byl. Vykročil směrem k vrátnici. Alespoň nikdo neviděl, odkud právě přijel. Nikdo z blízkých spolupracovníků tu ještě není. Přelétl očima po průčelí budovy a v patře zahlédl rozsvícenou obrazovku. Nějakej magor už zařezává. Kdo asi? Netrápilo ho to. Rázně otevřel dveře vrátnice a vešel dovnitř s úsměvem na rtech.

Doktor Galle se dnes zapsal do knihy trochu pečlivěji – proč ne? Takový brzký příchod je vlastně historický a je třeba ho patřičně zaznamenat. Proti svému zvyku prohodil pár žoviálních vět s vrátným, než vykročil směrem ke vstupní hale.

„Copak se asi stalo?“ zamyslel se vrátný, který nebyl na dobromyslné jednání v případě doktora Galleho příliš zvyklý. Ze žabí perspektivy svého pracoviště neviděl na úbočí hor, a tak netušil, že

změna směru příjezdu tolik ovlivnila doktorovu náladu. Na parkoviště začínala přijíždět další auta a brzy rozptýlila pochybnosti, které vrátný měl.

Zatím doktor Galle prošel vstupní halou kolem stále ještě prázdné recepce a vyšel po schodech nahoru do patra. Svižně procházel chodbou kolem dveří, za kterými seděl Oliver. Pohvizdoval si, než uslyšel tiché zavržení židle za dveřmi. Ztichl na pár kroků. „Samozřejmě, kdo jiný už tady trčí za stolem u papírů než ten nudný strážník. Viděl mě nebo ne? Stejně je to jedno,“ usoudil Galle a pokračoval v melodii tam, kde předtím skončil. Nějaký šedý chvístek ho přece nemůže nijak ohrozit. Zahnul po chodbě do chudě vyhlížející čekárny, odemknul dveře do pokoje sestry, kterým potom vešel do své ordinace. Hodil plášť přes židli a svezl se do svého křesla s úsměvem, který se změnil v otrávený škleb. „To dnes bude šichta, už abych šel odsud. Pracovat se mi teď chce ze všeho nejmíň. Inge mi musí uvařit pořádný kafe, nebo se už ani nezvednu.“ Tak doktor Galle přičítal svůj stav nikoli svému věku a charakteru, ale roční době a nechuti pracovat. Probdělá noc s milenkou, ta přece člověka nezkosí, naopak ho pozvedne.

Oliver dobře slyšel jeho odmlku, když procházel za zdí jeho kanceláře, ale nevzrušeně vzal další

doklad z účetnický srovnané hromádky. Předčasný doktorův příjezd byl sice zvláštním fenoménem, ale ne tak důležitým, aby kvůli němu přerušil práci. Ostatně důvod znal. Tak zdvihl oči od papírů za dalších několik minut, aby pozoroval malinké autíčko sjíždějící serpentinou dolů. Když dojelo až na svoje místo na parkovišti, vystoupila z něho vysoká vlnadná čerovláska. Dnes byla obzvláště sexy. Krátký kabátek a její minisukýnka umožnily nohám dlouhý krok. Na svou výšku nijak nežehrala, to bylo patrné z výběru bot, které umožňovaly ještě zvýraznit ten úžasný gazelí pohyb. Jo, ta je mu sympatická, i když asi ani neví, že existuje - nějaký Oliver Hart. A Oliver sklonil hlavu zpět ke svým papírům.

Pracovní povinnosti a osobní záležitosti nikdy nesměšoval a vše, co se dělo v areálu této staré budovy, vždy přísně odděloval od svého soukromého života. I když - ani jedno ani druhé nebylo nic zvláštního. Možná právě proto oči kradmo stočily jeho pohled od klávesnice zpět k oknu.

S mnohem slastnějším výrazem sledoval tmavovlásčiny nohy doktor Galle z vedlejšího okna své ordinace. Octnul se na chvíli zase v její ložnici, v její posteli, v jejím objetí a v objetí sexu. Cítil

vzrušení, ještě když sjížděl serpentinami horské silničky. Na polohu své ordinace kdesi na starém zámku nebyl nikdy pyšný, ale teď mu znamenitě vyhovovala. Nejen blízkostí budoáru jeho nové milenky, ale také slušnou vzdáleností od místa bydliště. Jo, tak konečně to k něčemu je, že se plahočí takovou dálku z domova do práce. Tiše mlasknul, když viděl, jak gazela mizí ve vchodových dveřích protější budovy, a vrátil se zpět do šedivé reality začínajícího pracovního dne.

„Tak sakra, kde je ta zatracená Němka?“ vybuchl našťavaně. „Zase má zpoždění! To tady mám všechno dělat sám, nebo co?“ Prudce se otočil od okna. Dveře se potichu otvíraly a zatracená Němka udýchaně vcházela dovnitř.

„Dobrý den. Promiňte, doktore, dnes mám trochu zpoždění, ale hned to napravím,“ kála se Inge nečekajíc ani na odpověď na pozdrav. Nemusela by se taky dočkat, že? Dobře si všimla vzteklého výrazu před čtvrthodinkou tak výborně naladěného doktora. Rychle se převlékla a už kmítala od kartotéky ke dřezu, kde natočila vodu do konvice.

„Udělám vám kafičko, to vás trochu vzpruží - po ránu...“

„Nepotřebuju vzpružit, jsem napruženěj až dost,“ houkl podrážděně a bez pozdravu. „Copak tam nejsou ženský?“

„Ale jsou, samozřejmě že jsou,“ přitakávala Inge. „Ale ony tu chvíličku počkají, než si vypijete kafe – já udělám zatím odběry,“ chlácholila ho s šálkem vonící kávy v ruce.

„Děkuju,“ zabručel tím nejhlubším hlasem s nejodpornějším přízvukem, jakého byl schopen. Inge se mile usmála, položila před něj vonící šálek a tiše zavřela dveře od ordinace. Sama s kartotékou a se stříkačkami, tak jí bude dneska líp. Copak to dnes asi bylo? Nějaká chlastačka s kamarády? To asi ne, to by vypadal ještě hůř. Tak nějaká děvka? No, to asi. Moc se nevyspal podle těch kruhů pod očima. Nejspíš si užíval a zase nebyl doma ani přes noc. Takže to bude nevyspalý a vzteklý celý den.

„To tady zase bude všechno stát za hovno,“ shrnula Inge svoje úvahy a s příjemným úsměvem pozvala dál první pacientku.

Gazela dnes prošla přes nádvoří ignorujíc spojovací chodbu staré budovy s novou přístavbou. Před časem přistavěné křídlo prošlo moderní rekonstrukcí a snad trochu méně hyzdilo původní

budovu než to protější, postavené současně minulým režimem,

ale ponechané bez pozdějších zásahů. Tak se původní starobylá budova jevila zezadu jako ještě větší hybrid než z čelního pohledu. Mnozí průchozí to ale nevnímali starajíce se jen o účel své zdejší návštěvy.

Dříve příjemné nádvoří bylo nyní bludištěm se směrovkami, které se křiklavě povyšovaly nad lavičky a fontánky, i nad okrasnou výsadbu. Jen cesty směřující odněkud někam měly tu svůj smysl a řád. Spleť budov různých stylů a k tomu okolí znásilněné vždy novým a novým uzurpátorem však stále ctily původní budovu a celému komplexu nikdo neřekl jinak než „zámeček“. Tak i zde bylo zcela evidentní, že gazela vkročila přes dělicí čáru do části, která neměla se starým zámekem mnoho společného. Skleněné dveře se neslyšně rozestoupily a vpustily ji do nového světa.

„Dobrý den,“ pozdravila mladá dívka v recepci doprovázejíc příjemný hlas ještě příjemnějším úsměvem. Dokonalé vzezření v nadstandardním prostředí, to je přece to, co oslovuje naše klienty, a ona se o tom každý pracovní den přesvědčovala. Dnes ale nebyla tak přísná, dokonce by možná i nějaký nedostatek omluvila, tak příjemně byla

naladěna po noci s doktorem. Letmý pohled na hodinky sdělil, že pracovní porada je za několik minut, tak jen pozorně zkontrolovala ve své kanceláři svůj zevnějšek. Bezvadný. Vzala do ruky již připravenou slohu se zprávami, přehledy a grafy a se sotva znatelným úsměvem kráčela po chodbě přehrávající si v duchu některé minuty předešlé noci. Jen některé.

Několik metrů před ní se objevila doktorka Soňa Dragowská, která se vynořila z úst vedlejší chodby, jako by ji vyplivlo minulé století. Přísné oči rámovaly černé brýle a netečný obličej korunovaly vlasy stažené do staromódního drdolu, šedý kostým sotva narýsoval postavu i tomu největšímu fantastovi. Diktorka Dragowská zamířila k malému salónku, aniž by se rozhlédla. Gazela odfoukla z obličeje tmavé vlasy zároveň s poslední vzpomínkou na Galleho mužné tělo a přidala do kroku, aby mohla doktorce Dragowské otevřít dveře do salónku, který šuměl tichým hovorem.

„Dobrý den,“ utnul doktorčin hlas všechny projevy v místnosti a v nastalém tichu klapala v lodičkách už trochu z módy za svůj stůl. Rázný krok připomínal nácvič vojenského pochodu.

„Co ta ženská tady vlastně dělá, bachařku nebo co?“ problesklo hlavou Markovi Lorenovi,

který byl dnes na poradu přizván, aby společnosti vyložil výhody pojištění odpovědnosti, a který rozhodně nebyl zvědav na studené projevy vyschlé příchozí, očekávaje svoji favoritku s dlouhými štíhlými nohama, tmavým vlasem a neodolatelným zastřeným hlasem, který tak dobře znal z telefonu.

„Omlouvám se za zpoždění a vítám vás u nás,“ promluvila náhle vytožená tmavovláška tiše u jeho ucha sedajíc na židli vedle něj.

„Vůbec nic se nestalo, přeji vám také dobrý den. Jistě budeme mít příležitost ještě spolu pohovořit.“

„Samozřejmě... snad odpoledne?“ její hlas zněl jako tichý příslib dosud nepoznaného. Gazela se zvedla a za doprovodu pohledů všech zúčastněných přešla do čela místnosti, aby se zářivým úsměvem všem popřála šťastný den a uvedla dnešního hosta pana Lorena. Ten si nebyl dosud přesně jist, co bude této společnosti „na vysoké úrovni“ říkat. Avšak díky řečnickému umu, který si sám několikaletým úsilím pracně vytrýbil, nepochyboval, že bude mít úspěch.

Přeplněná čekárna před ordinací doktora Galleho se zatím vyprazdňovala, jako když sypeme drobné z peněženky. Třetí káva na doktorově stole mluvila sama za sebe a lékař díky svému doping

nerudně zvládal svoje pacientky za vydatné podpory Inge.

„Kolik jich tam ještě je?“ houkl na sestru, když strčila hlavu do dveří ordinace.

„Ještě tři, jedna nepřišla, jedna se omluvila a dvě přijdou po obědě, pane doktore, ty těhotné,“ vylíčila Inge slovy průběh jeho ordinační doby a její hlava s úsměvem zmizela.

„No sbohem, to je teda v píči,“ ulevil si Galle nevrlym polohlasem.

„A kde jinde?“ usmála se pro sebe Inge a zlomyslně pozvala do ordinace další pacientku.

„Tak co vás souží?“ zeptal se jí doktor s neomylnou jistotou, že dnes v této místnosti mohou být přítomni jenom lidé utrápení.

Oliver ve své tiché kanceláři zpracovával další hromadu dokumentů. Netečně a bez vzrušení ukládal cifry do řádků, přesunuje při tom papírové hromádky zleva doprava a zpět. Ještě dvě a bude doba oběda, pomyslel si s pohledem na hodinky. Jejich kožený pásek byl již trochu otřepaný, pravda, ale ještě sloužil. A Oliver nerad vyhazoval to, co mohlo ještě dobře sloužit, i když to nevypadalo kdovíjak. Vstal a sundal z věšáku pečlivě pověšené sako. Elektronický spolupracovník zatím zmlkl

chtěje si také užít krátkou siestu, než znovu rozsvítí obrazovku. Oliver ho zamkl samotného v kanceláři a vydal se ven z budovy do pavilónu, který se pyšnil nevkusným názvem a nevkusným zařízením, ale s jeho menu střídavé kvality se musel spokojit každý, kdo chtěl teplé jídlo, aniž by opustil areál a sešel alejí do města.

Oliver usedl a nechal si přinést polévku. Zatímco ji usrkával, vplula dovnitř Inge s blondátou hlavou, které doktor Galle znechuceně podržel dveře. Co měl asi dělat, když se u nich zastavila a nechala si je od něj otevřít? Co takhle sexuální harašení? Ještě se dostane do řečí. Otráveně se zabořil do židle a za chvíli do sebe sunul kousky masa a zeleniny, aniž by spolustolující Inge vůbec vnímal. Výhled z jídelny mu poskytoval pohled na nově zrestaurované křídlo, a to ho přeneslo zase zpět do minulé noci. A tak mlčky civěl ven.

„Ty jsi teda hulvát,“ ušklíbla se Inge v duchu, nenechávajíc si ovšem kazit náladu. Dnes to docela šlo. Rozhodně si nedá vzít chuť k jídlu, tak často tady zase dobré obědy nemívají. „Máme poledne, tak to nás začíná bolet hlavička, že jo, pane doktore?“ Uštěpačná myšlenka jí hned zlepšila náladu.

„Dnes se jim to docela povedlo, nemyslíte?“
prohodila.

„Hmm...“ vyjádřil se Galle nechávaje na ní, aby si
rozmyslela, jestli je více otrávený množstvím v noci
vypitého alkoholu, obědem nebo její konverzací.
Zdálo se jí, že trochu zezelenal.

„Tebe bych teda chtěla mít doma, to jo. Buď jsi
v prdeli, ožralej nebo máš opici. Cos jí asi ráno
řek? Pracovní povinnosti, nutný zákrok nebo zase
zlobilo auto? Ale, ale, chudáčku, jistě tě to zmošlo.“

Doktor ji vytrhl z přemýšlení, když náhle vstal
tak prudce, až odlétla židle. Div jí nezaskočilo.

„Musím odejít, Inge, opravdu mi není dobře.
Necítím se už pár dní, ale dnes už je toho příliš.
Pojezu domů, snad to do zítra odpoledne vyležím.
Vy přeobjednejte odpolední pacientky a můžete
také domů,“ instruoval ji chvatně, zatímco platil a
oblékal si lehké sáčko. Z místnosti doslova vyběhl.

„No a máme to, to bude zase trapas, ještěže
jsou tam jen dvě. Ale – zajdu si koupit podzimní
botky. Jo, nakonec to bude fajn, alespoň pro mne,“
skončila úvahy Inge a s úsměvem zaplatila svůj
oběd, aniž by se starala o doktorův bolehlav. Za to
přece není placená.

Doktor Galle se narychlo odepsal ve vrátnici a vyšel ven. Pozastavil se na chodníku, aby si zapálil, ve skutečnosti však pozoroval pár, který byl příčinou rychlého ukončení jeho oběda. Je to tak, „jeho“ gazela odcházela s nějakým ubožákem, dobře o půl hlavy menším než ona. To není pravda! Ještě to mu tak scházelo, měl už dost špatný den i tak. Co je to za šmejda? Kde se tam vzal? Sedla si k němu do auta a pomalu ojížděli, aniž by mu, královi dnešní noci, věnovala pozornost. Zakuckal se, jak potáhl kouř, a nevěřicně zíral. Než zmizeli z parkoviště, skokem byl u svého vozu a spěšně startoval. Nálada, se kterou odjížděl ze svého pracoviště, byla - na rozdíl od ranní euforie – pod psa.

Oliver Hart vše pozoroval z okna, sundával si přitom sako, a taky znovu spustil počítač. Sako pověsil, vyrovnal klopky, sedl za stůl a přitáhl si k sobě další hromádku. Tohle ještě zvládne, než odejde domů. Nachýlil se poněkud nad klávesnicí a začal se dotýkat jejích cifer.

II.

Yvet se probudila. Chvíli se ještě nechala kolébat tichem kolem sebe, aby pak škvírkou mezi víčky otestovala další škvíru, tentokrát mezi závěsy. Počasí skvělé. Letošní podzim je opravdu výjimečně teplý. I pozdní ráno je už sice syrové, ale už je znát, že dnes ještě vyběhne teploměr nad patnáctku. Protáhla se a zívla, rukou zašátrala po budíku, který víceméně plnil funkci příručních hodin. 10.20. No jo, tak to už vyleze. Dnes má povinnosti. Odpoledne jde na kliniku. Nálada trochu povadla, ale vystřídala ji rozhodnost. Nějak to přežije. Dá si kafe a cigaretu, to jí pomůže vrátit se do normálu. Došla si na záchod, pak v koupelně nutná hygiena, osprchuje se až pak, než půjde. Zvedla hlavu od umyvadla a prohlížela si tvář. Zkoumavě hodnotila svůj nos. Velký nos. A hrbatý. Bradu. Malou. Dost malou. Přešla do kuchyně, zapnula konvici a sáhla nahoru na skříňku kuchyňské linky, kde byla v plechovce mletá káva. Dvě vrchovaté lžičky, jedna cukru, zalít vroucí vodou, hned zamíchat, až se vytvoří hustá pěna. Trochu mlíka a znovu zamíchat. Lžička letěla známou cestou do dřezu a vonící hrnek už se nesl na stůl, kde čekala krabička cigaret. Usrkla kávy a